bijlage 3

Over vergeving in het Spiegeldierenbos

De appeltaart van Tomor

Soms zou je willen dat wij wat vaker een kijkje konden nemen in de wereld van het Spiegeldierenbos achter de Droomvallei. Niet dat het daar altijd zo prettig is, want dat is het niet, zoals je straks zult horen. Maar je komt er van die zeldzame voorbeelden van puurheid tegen, dat je zegt: hadden wij daar maar wat meer van. Neem nou de geschiedenis van Tomor.

Tomor ken je vast nog niet, maar hij is één van de bewoners van het Spiegeldierenbos: als eekhoorn woont hij in één van de oudste bomen in de Zuidhoek. En Yester is zijn beste vriend. Of eigenlijk: wás zijn beste vriend, want... nou ja, het lijkt erop dat hij gewoon Tomors vriend niet meer is. Dat zit zo.

Waarschijnlijk heeft het ermee te maken dat Yester een konijn is. Niet dat er wat mis is met konijnen, maar het is nu eenmaal zo dat konijnen niet zo'n mooie staart hebben als eekhoorns. En ze kunnen ook niet in bomen klimmen. Daar staat tegenover dat ze mooie oren hebben en goed kunnen graven, maar die gedachte helpt Yester blijkbaar niet. Op de één of andere manier heeft hij het idee dat de andere dieren in het Dierenbos méér onder de indruk zijn van Tomors staart dan van zijn oren.

Tot voor kort hadden de verschillen tussen Tomor en Yester nooit tussen hen ingestaan. Integendeel, hun vriendschap was bekend in het hele dierenbos: 'Wat leuk dat ze het samen zo goed hebben.' Maar op een gegeven moment ging Yester steeds meer toegeven aan zijn jaloerse gevoelens. Hij ging rondvertellen dat Tomor helemaal niet zo leuk was als iedereen dacht - dat soort dingen. Dieptepunt was de dag waarop hij Tomor zelfs verraadde. Hij legde het aan met de vos die in de Zuidhoek rondliep en Tomor kwam er niet zonder vachtscheuren vanaf...

Tomor had erg veel pijn – aan zijn linker achterpoot, maar vooral van binnen. Nachtenlang huilde hij om de vriendschap met Yester, die nu kapot was. Hoe had Yester dit kunnen doen? Boos, dat was hij ook, want het was gewoon ontzettend gemeen wat Yester gedaan had. Toch dacht hij: het kan niet anders of Yester komt straks langs om te zeggen dat hij er spijt van heeft. Het was een vergissing! Natúúrlijk wil Yester graag dat we vrienden blijven... Maar Yester kwam niet.

Na vier dagen, toen zijn pootje weer genezen was, hield hij het niet langer. Als Yester niet bij mij komt, ga ik naar hem toe. Het moet goed komen tussen ons. Nou moet je weten dat Tomor erg goed is in appeltaarten bakken. Yester en hij hadden er samen meer dan eens van genoten! En dus kocht Tomor bakmeel, eieren, boter en appels om er een heerlijke appeltaart van te bakken. Met de taart op z'n rug liep hij naar het hol van Yester en klopte aan.
'Wat doe jij hier?', brieste Yester, toen hij opendeed. 'Ik kom het weer goed maken', zei Tomor. 'Ik wil graag dat je m'n vriend weer bent. Dat met die vos, ach... iedereen maakt wel eens fouten. Vergeven en vergeten. Zullen we appeltaart eten?' Maar Yester gooide gelijk de deur weer dicht. Door de brievenbus riep hij nog: 'Iedereen maakt wel eens fouten? Ik heb niks verkeerds gedaan. Hoepel op!'
Verdrietig sukkelde Tomor weer naar huis. De appeltaart bracht hij bij de bosmuizen, dan hadden die er tenminste nog wat aan. Zelf had hij er geen zin in. Was dit dan echt het einde van hun vriendschap? Dat kón niet en dat mócht niet. Drie dagen later zagen de eekhoorns, konijnen en bosmuizen hem wéér sjouwen met bakmeel, eieren, boter en appels. 'Wat ga je doen, Tomor?' 'Een appeltaart bakken!', riep hij. En een paar uur later liep hij met een nog warme appeltaart op z'n rug naar... het hol van Yester.
Toen Yester opendeed, wachtte Tomor niet af wat hij zou zeggen. Direct begon hij: 'Yester, ik wil het goed maken. Misschien ben ik niet aardig voor je geweest, dat spijt me. Zullen we samen appeltaart eten?' Even leek het of Yester aarzelde. Maar nee, zonder wat te zeggen gooide hij de deur weer dicht. En wéér liep Tomor verdrietig terug naar huis... (deze keer waren de egels maar wát blij met de appeltaart).
De derde appeltaart kwam een week later... 'Joh, leg 'm gewoon voor z'n deur, dan ben jij ervan af', zei de bosuil, toen Tomor weer naar Yester liep. Maar dat wilde Tomor niet: 'Nee, die appeltaart is bedoeld om te geven. Als Yester hem niet ontvangt, is het voor mij geen appeltaart meer. Een appeltaart is pas een appeltaart als je er samen van eet...' De derde appeltaart ging opnieuw naar de bosmuizen. 'Eet in ieder geval een stukje mee, Tomor', zeiden ze. En dat had hij toen maar gedaan.
Toen Tomor de vierde appeltaart – ook deze was door Yester geweigerd - bij de egels kwam brengen, zei vader Prikkel: 'Wij zijn er erg blij mee, Tomor, daar niet van. Maar zou je er nu niet mee stoppen? Volgens mij wordt het tijd om Yester met gelijke munt terug te betalen. Je hebt het recht om wraak te nemen. Ik wil je wel helpen met een plannetje.'
Maar Tomor liep verdrietig naar huis. Onderweg kocht hij... bakmeel, eieren, boter en appels... 'Je gaat toch niet wéér een appeltaart bakken, Tomor?', zei Haas van de sparwinkel. 'Nee', zei Tomor, 'nu nog niet. Maar ik wil het gewoon in voorraad hebben. Er komt vast een moment dat Yester wél appeltaart met me wil eten. En dan wil ik direct appeltaart kunnen bakken. Daar wacht ik op!'
Op dit moment heeft Tomor nog steeds een plank in zijn voorraadkast waar het allemaal ligt: bakmeel, eieren, boter en appels. De appels heeft hij al vier keer ververst en de eieren drie keer, want wachten duurt lang – té lang voor dingen die gauw bederven. Soms durft Tomor er niet meer in te geloven dat het nog goed kan komen. Hij denkt er ook niet iedere dag meer aan. Gelukkig maar, want Tomor beseft dat hij verder moet – desnoods zonder Yester. Maar zijn verlangen om Yester te vergeven, wil hij niet opgeven. Hij moet appeltaart kunnen bakken! Bakmeel, eieren, boter en appels – aan Tomor zal het niet liggen.

Bron: Spirit, jaargang 27 2010/2011, nummer 3